

LO TEATRO CATALÀ

PERIÓDICH INDEPENDENT,
de Literatura, Art, Noticias y Anuncis
Destinat principalment á fomentar lo progrès
é interessos de 'l Teatro de Catalunya

Preus de suscripció

En Barcelona . . . 1'00 ptas. trimestre
Resto Catalunya 1'50 " "
Resto d'Espanya 2'00 " "
Extranger . . . 15'00 " l' any.

DIRECCIÓN

Viladomat, 164, 4.^{rt}, 1.ra

ADMINISTRACIÓ

Tallers, núm. 45, 1.er

Preus de cada número

Número corrent 10 centims
Id. atrassat 15 id.
Sucursal pèra cartas y avisos:
en l' Arxiu lirich-dramàtic de don
J. Gelabert, Unió, 5, 3.er, 2.na

Avis Important

La idea de 'l MONTE-PIO CATALÀ ha tingut mòlta acceptació. La Direcció d' aquet periódich, en obsequi á 'ls associats inscrits y á 'ls que s' hi inscriguin durant lo present mes, ha resolt comensar la publicació de un' altr' obra que puga enquadernar-se, á mes de no interrompre lo folletí, ó siga *La Mare de Déu de 'l Mont*.

A aquest efecte, comensem avuy á donar, de manera que pugan tallarse de 'l número, quatre planas de la aplaudida producció *Los Espanoles en África*, escrita en vers per D. Joseph María Pous (President de 'l MONTE-PIO CATALÀ) y D. Joseph O. Molgosa; qual obra 's continuarà publicant en igual forma, donantse així dos folletins á l' hora.

A fi de que tal innovació no disminueixi 'l text de 'l periódich, s' imprimirán ab lletra petita algunes seccions que fins ara eran de tipo mes gran.

Creyem que aquesta millora serà de l' agrado de 'ls favoreixedors de LO TEATRO CATALÀ.

A 'ls associats de 'l MONTE-PIO CATALÀ que vulguen tots los folletins publicats de *La Mare de Déu de 'l Mont*, se 'ls servirán ab un 50 per 100 de rebaixa.

Poden demanarlos á l' Andador, que viu, Viladomat, 164, 3.er 1.ª, ó la Administració (Tallers, número 45, 1.er)

eixa institució, acreedora á ser considerada ab una preferència que no se li dóna ni per part de 'ls governs, ni per las empresas, ni pe 'ls autors, ni pe 'ls actors, y com conseqüència lògica, ni tampoch per part de 'ls públichs.

Aixó no v'ol dir que las salas d' espectacles se vejin desertas, ni significa que las empresas deixin de fer bons negocis industrials proporcionats pe 'l mérit de determinadas produccions ó per las simpatías que adquereixen reputats artistas; pero ni 'ls beneficis que aquellas obtenen ni 'ls aplausos y 'ls crescuts sous que 'guanyan los artistas privilegiats, destruixen las argumentacions que patentisan lo decaiment de la escena patria en la època moderna.

Si fixem la mirada en lo teatro castellá, veurem que las mòltas sarsueletas que de contínuo s' estrenan, han causat gran dany a 'l repertori que convindria no haver deixat de banda pèra lograr que las funcions teatrals revestissin sempre verdadera importància, exercint a 'l mateix temps favorable influencia en las costums.

De bastants anys en aquesta part la *zarzuela chica* (com s' anomena á la invasió d' obres en un acte que com formidable exèrcit destructor de 'l bon gust se ha ensenyorejat de la escena) ha sentat sos reals en casi tots los teatros ahont antigament se tributaba homenatje a 'l verdader art dramàtic, logrant desterrari casi enterament la afició a 'l espectacle mes artístich é instructiu que donaba días de gloria a 'l teatro.

L' esperit mercantil s' ha sobreposat á la inspiració de nostres poetes y ha permés que molts autors que avans ni s' haurían atrevit á presentar una obra á la censura, avuy escriquin juguets sense cap importància y fins de mal gust, que passan entre altres menos dolents, gràcies á l' aditament de la música que la tolerable sa representació.

Las funcions per horas en mòltas poblacions han

L' ESTAT DE 'L TEATRO

I

Alguns se lamentan, y ab rahó sobrada, de 'l punt á que ha arribat lo Teatro espanyol, atribuïnt á diverses causes l' efecte que deploran, respecte á

salvat l' èxit financier durant la temporada; pero això ha sigut un desprestigi de l' art y perjudicant de ve-
ras lo que en apariencia s' vòl afavorir. Las represen-
tacions continuas de produccions en un acte, organi-
sant ab tres ó quatre d' aquellas los programs cada
vespre, no ha aixecat tampoch la aficiò que convin-
drà fomentar, sino que, a'l contrari, ha fet que tre-
balls escènichs que tots sols no hauràn lograt bona
acullida, colocats entre altres de alguna estima són
tolerats, ab lo qual sos autors s' encoratjan, a 'l co-
brar drets de representació, á presentarne de nous,
encara que no afejeixin gran llor á sa fama mentres
los proporcionin algú lucro material.

Veji's en prova de lo que dihem, quantas y quantas
sarsueletas restan olvidadas á pesar de que 'ls audi-
toris las toleran, y quant pocas són las que s' aguan-
tan com joyas de verdader preu baix lo punt de la
bellesa artística.

A centas, á mils són las estrenadas desde uns anys
ensà; á mils y á centas las que han recorregut totas
las regions espanyolas, y potser no se 'n troba una
dotzena que pugan ser senyalades com á prou dignas
de veritable è incondicional elogi y de bonas y tras-
cendentals tendencias en favor de 'l verdader teatro.

Semblant invasió s' ha emportat ab forsa atractiva
alguns actors que hauran brillat en mès elevada es-
fera; ha fet que altres deixessin la escena dramàtica
per dedicarse á la sarsueleta, decidintse á cantar sense
tenir veu ni condicions y refiantse de salvase ab
pallassadas y gracies grotescas, y així s' ha propor-
cionat fomentadors, escampant lo faror sarsuelero y
frívol entre masses d' espectadors que avans gosaban
ab la representació de obras que no s' hauran de ha-
ver vist arreconadas.

Y aqueixa influència es més de lamentar, per
quant es probat que si ho volguès quí deuria volerho,
la escena espanyola estaría á un nivell molt alt.

Així com hem dit que s' han estrenat sarsueletas
á carretadas, hem de dir que las produccions serias
han augmentat poch lo repertori dramàtic modern, y
á pesar de ser reduhidíssim aquet número, algunas
de las comedias que hi figuran han obtingut aplauso
franch y espontàni, èxit ruidós y merescut en tots
los colisseos ahont s' han representat. ¿Quinas són?
La Dolores y Mariana: aqueixas notables creacions
de Feliu y Codina y de Echegaray, formaran època:
ellas solas han bastat pèra demostrar la forsa de 'l
sentiment artístich, de 'l bon gust que domina a 'ls
aficionats á pesar de las pocas ocasions que se li pre-
sentan pèra ferne gala *Mariana*, y *La Dolores* han
servit pèra que sigui evident y positiva la protesta
que 'l publich espanyol ha aixecat en pro de 'l teatro,
perque allà ahont s' han posat en escena, desde 'ls
importants teatros de Barcelona y de Madrid fins a 'ls
insignificants de vilas y pobles, desde aquells en
que las han representat artistas eminentes a 'ls altres
ahont las han interpretat aficionats modestos, per tot
han lograt unànim aplauso y per tot han proporci-
onat molt grans entradas.

¿No significa això alguna cosa? ¿no diu clarament
que està encarnat en nostre poble lo sentiment de la
bellesa? ¿no hauria de fer pensar en la conveniència
de no tenir desatesa una institució que es molt y molt
més important de lo que nostres homes públichs se
figuran?

Nosaltres creyem que sí: per xó ho indiqnem y
per aquet motiu exposarem en altre número algunas
reflexions respecte a 'l Teatro català (que també es
espanyol), ab la esperansa de contribuir així que

puga aixecarse de la postració en que 's troba, artís-
ticament parlant.

P. DE R.

ESTRENOS CATALANS

Granvia.—*L' Argolla*, drama en 4 actes, en
prosa, original de D. IGNASI IGLESIAS.—*Un capitalista*,
monólech en prosa, de D. P. CLARIANA.

Lo Sr. Iglesias, entusiasta admirador y propagan-
dor de 'l realisme y de la escola moderna, ha volgut
anar tan lluny, que ha acabat per declararse enemig
no ja de las lleys morals, sino de las mateixas
lleys de la naturalesa.

La seva obra, estrenada 'l dissapte passat, en sín-
tesis proclama la llibertat de 'l amor, preconisa l'
incest, pera sorprendre a 'ls espectadors, y no té en
compte los resultats fatals que produhirà á la socie-
tat, la proclamació de tals llibertats.

Encara que, á preconisarlo no hi arriba de 'l tot,
puig los dos germans que s' estiman ab una passió
boja, no tenen la certesa d' èsser germans, perque
sols existeix lo dupte, y lo dupte aquest es la clau de
l' obra.

Lo llenguatge que 'l Sr. Iglesias emplea en
L' Argolla, no està sempre á l' altura convenient y
'ns agrada mes per la forma que pe'l fondo, lo qual
resulta poch meditat y antimoral, fins acceptant que no
hi ha mes moral que la que s' deriva de la natu-
ralesa.

Dihem això perque creyem que un autor que pro-
met, no hauria de deixar may la reflexió y l' estudi,
encara que estiga guiat pe 'l seu entusiasme realista
y sa fogosa inspiració.

Lo Sr. Iglesias fou cridat á las taules varias ve-
gadas ab molt insisència

Lo desempenyo bastant regular, distingintse la
Sra. Mena y 'ls Srs. Tuteu y Parreño.

—Lo monólech *Un capitalista*, es una obreta molt
sentida.

Lo protagonista (un trinxerayre venedor de diaris)
es un tipo de la vida real; pero un tant poetisat per
son autor.

Lo jove actor Sr. Delhóm, encarregat de interpretar-
lo, logrà arreciar aplausos durant lo transcurss y a 'l
final 'sent cridat l' autor, si be no 's trobava en lo
teatre.

Un capitalista, es de 'l tirat de 'l célebre monólech
italià *Semplicità*.

Felicitém á l' autor y l' invitem á seguir per
aquei camí.—U. C. B.

Circo Barcelonés.—Qui be estima be s'
arrima, ó D. Rufo 'l Carcamal. Lo sarau de ca' la
Quima, lo dilluns de carnaval.

Baix aquet kilométrich títol, va estrenarse dimars
passat un saynete (així a'l menos ho califica 'l seu
autor), en 1 acte y 2 quadros, lletra de D. J. MON-
TERO y música del MTR. FERRER.

Per lo vist, lo Sr. Montero no pensa variar de
rumbo. Y 'l camí que segueix podrà donarli profit
momentani; pero no li darà gens de gloria.

Son últim estreno es... un estreno més y un bon
triunfo menos. Lo saynete en qüestió no es verdade-
rament un' obra nova. A lo menos així ho creyem.
¿No es vritat, Sr. Montero, que tret lo primer quadro
y 'ls xistes reprobables, quedaria la mateixa produc-
ció que *La Granvia, ball de tarde*, obra que tant profit

va darli temps enrera en un concurregut colisso de aquesta capital?

En la música... l mestre Ferrer, tampoch s' hi ha lluit gens. De l' únic número que 'n podia treurer partit era de l' duo de l' 1.er quadro y resulta pobre de notes que 'l destaquen.

Y per fi, en lo desempenyo hi prengueren part las Srs. Colomer, Vallcaneras, Obregón y Tomás y 'ls Srs. López, Planas, Carrón, Tello, Codina, Montserrat y Peña, que feren tots los possibles per salvar l' obra.—R. O.

CANSÓ D' ESTIU

Recobran los arbres—sas fullas verdosas;
son cant las alosas—recobran també.
Las flors ¡qué bonicas!—Las plantas ¡qu' hermosas
Las aus ¡qué ditxosas—quant l' estiu ne ve!
Prest l' auba púnteja—per dins l' enramada:
la tendra auellada—començ a 'i concert;
concert que 'm deleyta,—concert que m' agrada;
concert que atontada—mon ànima té.
Papellons y abellas—voltejan lleugeras
las flors enciseras—per' treure'n la mel;
la mel dòlsa, dòsa—com rojas cireras,
com gotas perleras—caygudas de 'l cel.
¡Oh, angèlica nina—de llavis hermosos,
de cabells sedosos—y mirar divil!
Ja arriba ab sas galas—l' estiu, ja ditxosos,
podrem afanyosos—baixar á 'l jardí.
¿Recordas, ma vida,—de l' altra estiuada
que estabas sentada—dessota un roser?
Jo ficsa tenia—en tu ma mirada:
tu sempre callada... ¡No deyas may ré!
—¿Qué't passa?—vaig dirte—¿Qué't passa? Contesta:
aixeca ta testa—y diga'm formal
lo que significa—tan trista protesta
que á 'l cor com aresta—se 'm clava ó punyal.
Aymemnos, si, hermosa.—que l' amor don' vida.
L' auella aixerida—la planta, la flor,
l' ayre, la llacuna—l' arbreda florida...
tot á amar convida; tot convida á amor!—
Llavors... ¡oh alegría!—tu vas contestarme
que sols adorarme—feyas dia y nit;
que molt m' estimabas;—mes may demostrar神州
l' amor á 'l trobarme—gosaba ton pit.
¡Quin goig allavoras!—Ningú en 'uell paratje
nos vaya: l' oratje—corria en excés
fent moure las fulas—y lo vert brancatje,
mentres en ta imatje—ressonaba un bes.
¡Oh, angèlica nina—de llavis hermosos,
de cabells sedosos—y mirar divil!
Ja arriba ab sas galas—l' estiu; ja ditxosos
podrem afanyosos—baixar á 'l jardí.

J. T. y R.

LA VERBENA DE LA PALOMA

Ó EL BOTICARIO Y LAS CHULAPAS Y CELOS MAL REPRIMIDOS

(Saynete lirich en un acte y tres quadros, lletra de don RICARDO DE LA VEGA, música de l' Mtre. D. TOMÁS BRETON, estrenat en lo teatro Eldorado.)

Degút á las peripécias de tothom coneigudas per haver-las fet públicas la prempsa quant l' autor de l' libretó buscaba company músich per' sa obra; després d' haver passat lo que passá á un reputat y aplaudissim compositor; després que 's féu públich que l' mestre Bretón acceptaba l' encàrrec de posar en música alpunes escenes de l' última obra de l' més popular de 'ls sayneteros espanyols, era ab ansia esperada la nova de son estreno. Aquest no s' ha fet esperar gayre. L' empresa de Eldora-

do, desitjosa sempre de presentar a'l públich tot lo bò y millor que á Madrid s' estrena, anunció l' obra. Durant aquest temps acaloradas discussions s' han mantingut sobre si l' autor de Garin podría o no adaptarse á la forma *sui generis*, característica, peculiar de la música de sarsuela; si sabria enmotllar sa manera de fer surtintse de la amplitud de l' círcul ilimitat de l' ópera, per móure's en l' estret radio de la popular forma sarsuelesca. Tot-hom duptaba en determinar-se d' una manera definitiva, perque tothom veia lo molt difícil que resultaba l' ensaig y lo trascendental de són èxit. Bretón, acostumat sempre á escriure á gran orquesta, no tenint altre punt d' arribada que la presentació y desarollo d' un carácter musicalment sentit y aviat dintre l' ample espai de l' drama lírich; no sentint sobre sa imaginació lo pés de la insuficiencia vocal ni la carenia de condicions artísticas de l' un ó de l' altre executant; acostumat á que la imaginació volès sens trabas, lleugera per las regíons de l' puríssim ideal artístich, éra possible que de cop y volta enquadrés son treball dintre la perfectibilitat que son nom aparellada pòrta, descendint de la gran ópera a 'l saynete?

Las probabilitats d' un fiasco dominaban á las de l' èxit. Per aixó, repetim, era tant esperat l' estreno de *La verbena...*; per aixó dissapte passat lo afortunat teatro de la plassa de Catalunya, fòu lo punt de reunió de 'ls músichs, que volgueren rebre directament de l' autor las primícies de l' obra.

Y demandant dispensa per las consideracions que a l' correr de la pluma deixem exposadas, entrem á ocupar-nos de 'l saynete de 'ls Srs. Vega y Bretón.

Es D. Ricardo de la Vega atent observador y acertat artista en lo treball de arrencar de la vida real los tipos necessaris pèra sus obras y portarlos á las enganyadoras taulas de 'l teatro. Per aixó es que en *Pepa la Freschona*, *Luis el tumbón* y *Bonitas están las leyes!* l' espectador respira l' atmòsfera de 'l lloch ahont passa la escena; simpatisa ab los personatges; sent sos desitjos; prén part en sus alegrias que són las d' ell mateix; coneix lo lloch de l' acció; ha sentit igual parlar y ha vist la gent que l' usa. Y si en las citadas obras D. Ricardo de la Vega ha impresionst a l' públich fentli sentir los eflusis de sa musa juguetona llenant á dojo los virolats colors de pintor naturalista, en *La verbena de la Paloma*, entre l' tot de riallas y festas ha vibrat ab nervuda má la corda de l' sentiment noble, honrat, en lo personatje de l' obrer Julián.

Voldriam posar un compendiós resumen de l' argument per' fer ressaltat lo molt que val l' última obra de l' senyor de la Vega; pero l' espai 'ns manca y tenim encar molt que dir. Basta, donchs, dir, que son pocas, poquíssimas, las obras presentadas d' un quant temps há, que reuneixin las condicions que reuneix *La verbena de la Paloma*.

Y anem á la música.

Tenint en compte lo qn' hem dit de la lletra, ¿qué ex-trany es que l' mestre Bretón haja escampat en lo pentagrama melodias de sentiment y d' inspiració plenas, com es lo duo de l' primer quadro entre la señá Rita y Julián, d' exponetaneitat y elegancia, com ho es la que canta D. Hilarión, que serveix de base a l' inspiradissim quinteto de l' quadro segó? De corte popular é impregnadas sus notas d' aquella melanja de 'ls cants árabes es la melodia de l' dos enamorats, Susana y Julián, quant diuhen:

Julián.—¿Dónde vas con mantón de Manila?
¿dónde vas con vestido chiné?
Susana.—A lucirme y á ver la verbena
y á meterme en la cama después.

Es dir: tota la música de *La verbena de la Paloma*, está concebuda ab exponetaneitat, frescura y sencillez; sus melodias tot y 'sent originals y lluny de la parranda, están saturadas de l' característich ayre de nostres cants andalusos y castellans, portan la nota típica de sa nacionalitat encarnada en las suaus ondulacions ritmicas de 'ls primers y las formas sóbries de 'ls segons. Que l' mestre Bretón ho ha acertat, ben clá ho diuhen los números de música que cada nit se fan repetir.

Y si aixís jutjem la part conceptual de la música de *La Verbena*, ¿qué dirém respecte á son treball de factura? Ben clá s' véu que son autor está familiarisat en lo dificil maneig de l' instrumentació y que sab guardar sa diafanitat, trasparencia y equilibri. Tots los instruments ocupan son lloch; tots tenen marcada sa esfera d' acció sens traspasar las ratllas per la ciencia posadas. Està escrita sens divagacions ni duptes; empêdrada de dis-

senyos que avaloran l' obra de l' artista; s' hi nota amplitud, desembrás, ayre, mà destra en revestir ab bellissimas formas la idealitat de l' músich poeta, è instant natural en conservar la bellesa artística de l' ideal melòdich.

Lo Mtre. Bretón s' ha collocat ab questa primera sarsuela, en l' eminent lloch que antany ocupaban Arrieta, Gaztambide y Barbieri. Aixis ho donà à coneixer lo públich, en la delirant ovació que li tributá l' dia de l' estreno.

Entre ls aplausos que aquell dia omplíen l' espay de l' Eldorado, continthi los mestres Vega y Bretón, los de Lo TEATRO CATALÁ, que desde sas planas los hi envia cordial y sincera felicitació.

L' execució esmerada, com pocas vegadas succeheix en las primeras representacions.

¡Qué be s' coneixia estaban al quíte los autors!

S' emportaren la palma: de las chulapas, la Pino y Salvador; de ls chulapos, Fernández, Riquelme y Carbón.

L' orquesta, dirijida pe l' mestre Bretón, molt bé.

M. VIDAL.

REVISTA DE ESPECTACLES

Teatro Zorrilla. (*Gracia*).—*El Sr. Luis el Tumbón ó Despacho de huevos frescos* y *El duo de La Africana*, han sigut dignas de aplauso per tots conceptes. En la primera mereixen especial menció las Srtas. Pinós y Barbat y ls Srs. Pruna y Segura, que estigueren perfectament encaixats en el zapatero remendón y el Sr. Luis. De la segona podem dir que la Srita. Pinós va fer una Antonelli molt acceptable, y que l' Sr. Durán en lo Gluseppini la va secundar molt bé, obtenint una ovació en lo popular duo que s' vegeien obligats à repetir. També ns va agradar molt la Querubini que presenta l' Sr. Pruna. La Srita. Barbat, Sra. Pastor y ls Srs. Pardina y Aragonés arrodoniren l' obreta. Los coros ben ensajats. Lo mestre se hi va dedicar de valent. Així hauria de ferho sempre y seria digne d' elogi: ¡Be, Sr. Barbat!

Eu l' últim quadro s' estrená una decoració de magnífich efecte: l' públich la va rebre ab grans aplausos, demanant ab insistencia à l' autor que resultà ser D. Salvador Alarma. L' felicitem y no acabarem sens dar un aplauso à tota la companyía y en especial à l' director Sr. Pou.—R. M.

SECCIÓ DE 'L GRACIÓS

Un pobre diable s' presenta en una casa de banys demandant un empleo.

—Bé;—li diu l' amo,—¿vosté es práctich en la qüestió de las ayguas?

—¡Prou! miri, he sigut taberner dos anys.

—Y ara? ¿qué portas dol? ¿qui se t' ha mort?

—Un parent molt llunyá.

—¿Potser algún cosí?

—¡Ca! Nada menos que l' meu marit.

—Pero no has dit...

—Es que l' tenia à Xile.

—Esculti: ¿qué sap lo qu' es bò pe ls ulls de poll?

—Home, un calsat ben estret.

—Pero si d' aquet modo es que m' varen surtir los meus.

—Donchs aixis ja ho sap lo qu' es bò pe ls ulls de poll.

L' Alfredo tot jugant a l' solo fa mil disbarats y, reconeguentlo, esclama:

—¡Vaja, sòch un sabater!

Un sabater que estava present, contestà fet una furia:

—¡Vosté es un burro!

—Aixó es lo que jo volia dir...

¡POBRES VIEJOS!

Hay cosas tan raras en la vida de la humanidad, que bien podemos juzgarlas de fenomenales.

Nacemos, y sin que ningún mérito hayamos contraido, se nos alimenta y se nos dedican los más asiduos cuidados.

La madre vela nuestro sueño y el padre se agita por obtener mayores bienes de fortuna para legarlos á su querido hijo.

Crecemos, y con las travesuras propias de la infancia rompemos algún mueble, lo cual hace gracia á los que nos dieron el sér, creyendo ver en ello los primeros síntomas de viva inteligencia del pequeño.

Hay visitas en la casa y el niño se presenta sucio y llorando porque sí, marcando tal aparición la sonrisa en los labios de los padres de la criatura, exclamando:—¡Es un diablillo! ¡es la alegría de la casa!—

Sigue la historia de nuestro sér con algunas variantes y nos casamos, naciendo retoños que proceden como llevó dicho.

Vemos hacerse hombres nuestros hijos y vemos como nuestras fuerzas se agotan con sobrada rapidez.

La vejez hace presa en nuestra existencia y al fin de nuestra vida nos volvemos niños. Pero, ¡con cuánta diferencia de nuestra infancia!

Todo lo que antes eran gracias, luego son cargas desagradables.

El niño llorón, sucio, travieso, ¡qué gracioso! El viejo enfermizo, distraído, abatido por las fatigas y contrariidades de la vida, ¡qué carga tan pesada!

¡Pobres viejos!... Si no tienen bienes de fortuna, los parientes hacen el sacrificio de buscar empeños para que los admitan en una Casa de Caridad: si tiene mucho ó algo quieren acercarse á él por el amor que le profesan con el desinteresado fin de que se acuerde de ellos en su testamento.

Los viejos son una carga en las familias. ¡Y todos deseamos llegar á viejos!

La ingratitud mayor es la falta de respeto á los ancianos. Ellos son vivos ejemplos donde los jóvenes hallan la historia de la humanidad.

La familia que cuenta con un viejo en su seno debe conservarlo como oro en paño, viendo con noble orgullo que con sus cuidados prolonga su existencia.

Un viejo en la familia es el más honroso blasón de sus descendientes.

Muchos viejos son el encanto de sus hijos y la veneración de sus nietos, y si el abuelito conserva momentos de lucidez, disfruta de las más grandes delicias del paraíso.

Lo inconcebible, lo grave es que los viejos son muchas veces escarnecidos y hasta maltratados por sus propios hijos, y sobre éstos ha de caer la maldición de Dios y el anatema de toda persona de buen corazón.

Aquellos que desprecian á los viejos voy á presentarles una consideración: Hoy se ha hecho moda decorar las habitaciones con objetos antiguos: sigan pues la moda esos que desprecian á los viejos, decorando su familia con las canas de sus padres y la calva de sus abuelos.

Yo puedo afirmar que siempre he abrazado con efusión á los ancianos sin otro interés que por el resto que me inspiran, mientras conozco hijo que quisiera á su madre para vivir á costa suya y apoderarse de sus bienes robando hasta la legítima á sus hermanos.

¡Pobres viejos los que caen en poder de tales des-

almados! Bueno será que sus hijos sigan su ejemplo para escarmiento de pícaros.

A los que tienen falta de consideración á los viejos, les recuerdo únicamente que todos los días se acercan á la vejez.

A. URGELLÉS DE TOVAR

Orfeó Catalá

Diumenge passat va donar lo primer concert d' una sèrie que pensa celebrar en son local de'l carrer de 'ls Cambis.

S' executaren composicions de Beethoven, Mozart, Schubert, Bizet, y arreglos de 'ls Srs. Millet y Vives.

Ja l' any passat, á l' ocuparnos de 'l concert que donà en lo Palau de Ciencias, diguerem lo molt simpatíca que 'ns era aquesta societat per tñdrer com únic objectiu la ensenyansa y propaganda de la música catalana.

Lo dit llavors podriam repetir ara. L' entusiasme de 'ls iniciadors no decau: los alumnos centuplican son estudi quantas mes dificultats saben tenen que vencer. Los apreciables professors assfua y continuament ab sas obras unes vegadas y ab son espir saturat de verader y ben entés catalanisme altres, fan estigü latent y rabplert de bona sava l' amor á la nostra terra. Gracias, donchs, á 'ls esforços de 'ls uns y á la abnegació de 'ls altres, ahir fóren estrépitamente aplaudidas las cansons populars *Lo Pastoret*, *Los fadrins de S. Boy*, *La filadora* y *Los tres tambors*.

Alguna d' aquestas tingué de repetirse per' acallar los aplausos de la concurrencia,

Los Srs. Xifré y Bonet demostraren possehir recomanables condicions y gust artístich pèra la carrera lírica.

Los coros, molt bò.

¡Llástima com no 'ns deixaren sentir cosa de més empenyo y compromís!

Las parts de piano y armonium estiguieren encomenadas á 'ls Srs. Millet y Vives, que ho feran de una manera perfecta.

Felicitem á 'l Orfeó Catalá per lo ben rebut que fóu lo concert de 'l diumenge y recomanem á sa Junta Directiva fassi que tinguin lloch més sovint aquestas festas ahont se respira l' alé pur de la terra catalana.—A. DE LA FLORIDA.

REPERTORI DE FORA

S. Andreu de Palomar 8 de Abril.

En lo teatro Centro de Contribuyents ha debutat una companyía dramática dirigida per D. Francisco Marimón, inaugurant ab lo drama *Conflict entre dos deberes*, que tingué un regular desempenyo, per las Srtas. Morera y Panadés y 'ls Srs. Marimón, Mestres, Lleal y López: Algun d' ells durant la representació va sentir aplausos.

La direcció va anar molt cuidada. Per si de festa representaren *Los incasables*, que va agradar.—M.

Sabadell 11 de Abril.

Segons se diu, diumenje actuará en los Campos de Recreo la companyía dramática que dirigeix lo notable actor Sr. Borrás.

En lo *Principal* diumenje á la nit la companyía de 'l reputat galán director Sr. Simó posá en escena la comèdia de Perez Galdós *La de San Quintín* que va obtenir un èxit extraordinari. La Srt. Llorente y 'ls Srs. Simó y Fages, varen adquirir justos aplausos en moltes

ocasions, per lo molt bò que varen interpretar los seus papers.

L' actor cómich treballa ab voluntat; pero no sab caracterizar 'ls papers y per son modo de parlar, sempre y en totes las obras s' hi veu lo mateix. Parla á empentes, ó ab singlot: fa sempre 'ls mateixos moviments, lo mateix brassejar, y aixó ha fet que no ompli, com vulgarment se diu.

Per aquesta nit, está anunciada en lo teatro Euterpe la graciosa comèdia de Echegaray (M). *La señá Francisca*; de qual èxit n' hi donaré compte en la correspondència vinent.—PLÁCIT

REUNIONS PARTICULARS

CLARÍS.—Lo benefici de 'l soci D. Joseph March va dar lloch á que s' omplí casi per complert lo local. En las obras representadas, *Lo contramestre y Aueells de jardí*, se distingiren las simpáticas senyoretas Amigó y Gassó (L. y C.), junt ab los joves Srs. Mary, Bars (E), Massnos, Bové (E.), Gisbert, Fages (F.), Vives (Ch.), Serra (P.) y 'l beneficiat, que fóu obsequiat ab molts y caprichosos regalos.

Lo públich, quedant content
va aplaudir molt de valent.—B.

ROGER DE FLOR.—Devant de concurrencia escollida, van fer diumenge las obretas *A ca' la modista y Com á ca'l sogre*, que proporcionaren molts rialles a'ls espectadors y aplausos a'ls executorts, encara que no tants com se mereixan, porque 's van portar bé de debò la Srt. Catarina junt ab los Srs. Fabrés, Casanova, Bosch, Cortada y Virgili.

També va disfrutar de 'ls aplausos l' autor de la primera, Sr. Staramsa, que va assistir á la funció.

CIRCOL DE LA DRETA DE 'L ENSANXE.—Ab *Pluja d' estiu*, *A la prevenció* y un monòleg català, va improvisarse á corre-cuya la funció de diumenge en substitució de la que havia de ferse y que tingué de suspendre's per motius que no valen la pena de citar.

Encara que no van anar molt seguras, se va aplaudir la bona voluntat.

TERTULIA FAMILIAR.—Representaren diumenge las comedias *Castor y Polux* y *Sálvase el que pueda*, en lo desempenyo de la primera surtien airoso tots los que hi prengueren part. En quant á la segona, va distinxirse notablement la Srt. Parejo y 'ls Srs. Bosch, Maymó y Carné. Los aplausos de 'l públich no escasejaren.

ANTICHS GUERRERS.—Lo dia 8 posaren en escena varios aficionats la comèdia *El marido de mi mujer*. Los qu' hi prengueren part foren la senyoreta Goula y 'ls Srs. Planas, Vallhonrat, Usall y Gual.

ROGER DE LLURIA.—En la funció donada pèra benefici de la Srt. Matilde Pacheco, ja anunciada, surtien molt airoso la Sra. Bolea 'ls Srs. Rubio, Pina, Mercader y la beneficiada.

La sarsuela *Chateaux Margaux* fóu acompañada á piano per la Srt. Guixart: las demés pessas á càrrec de 'l mestre Sr. Puig.

D' aplausos n' hi hagueren molts y de regalos també.—Jo.

LOPE DE VEGA (Assiátich).—Dissapte á la nit, feren *La Pasionaria*; pero ¡quina Pasionaria! N' hi havia per' llogarhi cadiras.

Los Srs. Vinyals, Soler y Costa pegaban cada ensopegada que valia un credo.

Sort de la Srt. Panadés, que representá be la *Petronila*, veientse aplaudidíssima. Regular la senyora

Coloma y molt enfabada la senyora que feu d' *Ange-lina*.

Després lo coro de 'l Foment de la barriada de San Antón, va cantar dues coplas, que foren aplau-didas

Ab la pessa *Cura de moro*, va acabar la funció.

LA UNION REPUBLICANA (*Poble Sec*.)—A benefici de D. Feliciano Bartual, va donar-se funció dissapte. *La paz del hogar*, *Campi qui puga y Rasela la filanera*, varen escullir-se prenenli part la senyo-ras Martínez y Guillot y 'ls Srs. Bartual, Galvez, Cabrelles, Ferrer, Sadó, Pérez, Masseguer, Gil y Rubies.—R. O.

LA TRENYINA (*Assiàtich*.)—Diumente a'l vespre va representar-se *Llovido del cielo*, estant molt acer-tadas las Sras. Rodríguez y Cardalda, especialment aquesta última, que 'ns feu una *D.ª Paz de punta*, y 'ls Srs. Bach, Amores, Ferrer y Simó.

A continuació 's va representar lo juguet en prosa, original de nostre company de redacció D. Ramón Ojeda, *Lo nové manament*. Son autor l' ha reformat millorantlo. Es producció que fa riurer moltíssim. Lo públich no pará de riurer ni un moment y demaná á l' autor, que surti á rebre los aplausos.

La execució, confiada á las Sras. Rodríguez y Car-dalda y a'ls Srs. Amores, Simó y Albareda, bé, sino s' hagués plantat á riurer lo Sr. Simó á la meytat de l' obra.

Després se representá, *La sala de rebre*, en la que la Sra. Cardalda y 'l Sr. Blasi, s' hi van distinjir.—P.

SALÓ DE DESCANS

—Lo Centre Catalá de Girona y sa comarca ha comen-sat la publicació d' un setmanari català que 's titula *Lo Gerónés*. Corresponem á 'l salut que envia particular-ment á la premsa regionalista y desitjem llarga vida y mòlta prosperitat, tant á la publicació, com á'l non Cen-tre que la putrocina.

—Ha arribat de Mahó la companyia de 'l primer galán D. Emili Graells. Allí s' hi ha quedat encara l' actor D. Francisco Marçet.

—La companyia de comèdia y sarssuela que dirigida per D. Ricardo Güell treballaba á 'l Vendrell, ha anat á 'l teatro de Lleyda.

—La jove y aventatjada tiple de sarsuela senyoreta D.ª Lluïsa Valdés ha entrat á formar part de la compa-nia de 'l Sr. Cereceda.

—Demà acabarà la temporada en lo teatro de Sans la companyia de 'ls Srs. Nieto y Molgosa, en la que hi figura-ba la distingida primera dama D.ª Virginia Perez.

—Lo primer galán D. Francisco Tressols donarà quatre funcions extraordinaries en lo teatro de 'l Cassino «El Progreso» de S. Andreu de Palomar. Demà serà la primera, ab lo drama *La Carcajada* en que tant se distingeix lo Sr. Tressols, y la pessa *Indicis*, del Sr. Pous.

—L' estudiós actor cómich D. Lluís Millà ha passat á Tortosa pèra formar part de la companyia de 'l primer actor y director D. Manel Salvat.

—Hem rebut carta d' una persona de la familia de nos-tre actiu corresposal de Vilanova, fentnos saber que fa bastans días que dit senyor está malalt. Desitjem son prompte y cabal restabliment.

—En lo número vinent continuarem publicant los Es-tatuts de 'l MONTE-PIG CATALÀ. Avui no tenim espay.

—La Direcció de 'l periòdic *Amphion*, revista quin-cenal que 's publica á Lisboa, 'ns ha honrat enviantnos un exemplar de tan ilustrada publicació. Enviarem lo cambi.

—En 'l *Fòlies Bergère* (Escudillers, 6) s' estrenarà la setmana entrant una grandiosa pantomima dramática històrica militar en 8 cuadros y apoteosis. *El siti de Ge-rona*, episodi de la guerra de 'l Independència.

—Las solucions á las cavilacions de 'l número 170, las posarem dissapte vinent.

Máquinas de fer mitja, de **Narcís Doménech**, carrer de la Gran-via, 211.

La Imperial, magatzem de mobles. Nou de la Ram-bla, 25.

Sastrería de teatros, de E. Vasallo Malatesta, Asalto, 14.

Botiga de calsat de **Francisco Grau**, Plaça de San-ta Ana, 23.

Sastrería de teatros de **Joan Baret**, Sadurní, 14, 1r.

Taller de atrés de **E. Vidal**, Ronda S. Pau, 48.

Fotografia de **A. S. (Xatart)**; Carme, 3, terrero.

Magatzem de pells de **J. Pous**, Princesa, 13.

Sucesors de T. Vidal, Consulat, 15. (Casa fundada en 1812) Gran magatzem de matalassos.

ALMACEN DE MÚSICA

DE
Juan Ayne

Fernando VII, 51 y 53 y Call, 22
BARCELONA

PIANOS SUPERIORES
NACIONALES Y EXTRANJEROS
ARMONIUMS ECONOMICOS

Música de zarzuela y libretos, Métodos, estudios y música de toda clase para piano ó para canto.
Instrumentos de todas clases,
Guitarras desde 5 pesetas.

SANTASUSANA

Máquinas de cusir. — Máquinas de fer mitja,

Aparatos per' pendrer dutxas
PREUS SENS COMPETENCIA

Taller per' adobar tota classe de máquinas. Se ven á plasos y al comptat.

Carme, 33. — Barcelona

A CASARSE TOCAN

por 30 duros el mobiliario siguiente:

Una cama Viena (matrimonio), un somier muelles (matrimonio), una cómoda con mármol, seis sillas regilla, una mesa noche con marmol, una mesa comedor, seis sillas comedor, un elegante espejo y perchas.

Además hay camas de Viena á 20 pesetas, y de matrimonio á 35. Sillas de regilla á 44 pesetas doce-na. Juegos de Lavabo Viena mármol á 24 y gran surtido de muebles de todas clases á precios de fábrica.

LA IMPERIAL, Conde del Asalto, 25
BARCELONA

Arxiu y copistería

DE
FRANCESC PEREZ POL
Roig, 24, Entresuelo

LUNAS AZOGADAS
Y ESPEJOS DE TODAS CLASES

ORTEGA Y BADIA

Calle de la CONDESA DE SOBRADIEL, núm. 3

TELÉFONO NÚM. 1397

BARCELONA

Imp. Pujol y C. - Tallers, 45. — Barcelona